

— Че какво ти прѣчи, бе Ежко? Ако денемъ попѣтъ пази, то — вечеръ на луната.

— Да е попѣтъ само — лесно. Ами то поповото куче. Не го хваща сънъ ни денемъ, ни нощемъ... А какъ ми се иска, Лиске, поне едничка ябълка да хапна!

— Лесна работа, Ежко. Не бой се! Азъ съмъ съ тебе! Само ми се вречи, двамата по равно да ги дѣлимъ.

— Защо не, Лиске. Нали сме си свои... Но какъ мислишъ тази работа да стане?

— Много лесно: азъ ще залисвамъ кучето, ти ще берешъ.

— Браво, Лиске! Да си жива!.. Но знаешъ ли какво? Не е зле, преди ябълкитѣ, да има нѣщо друго да си похапнемъ, а тѣ да сж за подслаждане.

— Умното ми Ежче! И то знае, че да има, преди тѣхъ нѣкое пиле или кокошчици — много е хубаво, ама на... затварятъ вечеръ кафеза.

— Лесна работа, Лиске. Азъ съмъ ти на помощ. Нали сме си свои... Ще отида рано у попови. Ще се скрия въ кафеза. Като дойдешъ, ще ти отворя...

На другия день Лиска и Ежко съ пиле се гостили, съ ябълки засладили.

Решили кжщичка да си направятъ, двама въ нея да си живѣятъ.

Направили, кжщичка край гората, но близо до селото, че Ежко е малкъ и скоро се уморява.

Заживѣли като братъ и сестра. Всѣки день — отъ Лиска месце, отъ Ежка нѣщо за подслаждане. Дойде вечеръ, прегърнатъ се, сладко заспиватъ. На Лиска кожухчето меко, а на Ежка — дваждъ по-меко. Тогава той нѣмалъ бодли.

Веднѣжъ, тъкмо по обѣдъ, минавалъ край кжщичката имъ Кумчо Вълчо. Дочулъ разговоръ. Подальъ ухо. Разбралъ, че вжтре има гощавка и влѣзълъ неканенъ.

Ежко Бѣжко и Кума Лиса го нагостили. Па му разказали и за тѣхната дружба.

Завидѣлъ имъ Кумчо Вълчо. Решилъ да ги раздѣли. Тръгналъ да си отива, па казалъ:

— Ако съмъ приетъ, въ недѣля пакъ ще дойда. Но отъ Ежка искамъ този пжтъ медецъ за подслаждане.

— Отъ кжде да го взема, Куме? Кажи! Азъ не зная.